

Puiu Gherghe – vechi coleg și prieten de nădejde

L-am cunoscut pe Puiu la mijlocul anilor 70, atunci când am venit la Tg. Jiu ca să studiez piesele militare romane aflate în Muzeul Județean Gorj. Aici am fost primit cu cea mai caldă prietenie de Puiu Gherghe. Așa că mi s-a acordat accesul la piese și la informațiile referitoare la ele, iar după terminarea programului de lucru continuam să discutăm despre toate subiectele care ne interesau, atât cele profesionale, culturale dar chiar și cele politice, bineînțeles în ceea ce privește acestea din urmă în limitele prudenței necesare în perioada respectivă.

Această primă întâlnire a însemnat nu numai începutul unei prietenii de decenii cu Puiu dar s-a soldat și cu o colaborare științifică, publicarea coifului roman de la Bumbești aflat în patrimoniul muzeului din Tg. Jiu.

La începutul anilor 80, cele trei campanii de săpături făcute la Cătunele, mi-au prilejuit alte întâlniri cu Puiu, care au consolidat prietenia noastră. Și parcă mai ieri a fost vizita mea într-o după amiază fierbinte de vară la Săcelu, unde Puiu săpa împreună cu colegul și prietenul, viitor profesor universitar, C. C. Petolescu.

Au urmat anii tumultuoși de după revoluția din 89 când activitățile fiecăruia nu ne-au mai permis să ne întâlnim așa de des ca înainte. Puiu a devenit profesor universitar la Craiova, eu cercetător la Muzeul Național de Istorie și apoi, din 2000 și cadru didactic asociat la Universitatea din Pitești. În această perioadă am publicat într-un studiu de sinteză privind importurile militare romane în Dacia și piesele de la Socu-Bărbătești pe care le studiasem cu ani în urmă în muzeul din Tg. Jiu cu permisiunea lui Puiu și Gigi Calotoiu.

Apoi între 2003-2006 am făcut parte din colectivul de cercetare de la Sucidava, coordonat de Puiu. Acolo am admirat talentul lui de dascăl, fără de care șantierul n-ar fi putut exista. Astfel el reușea ca nimeni altul să se impună studenților, fiind ferm la lucru, dar îngăduitor în timpul lor liber. Iar ei răspundeau nu numai cu disciplină și hărnicie, dar de multe ori chiar cu entuziasm.

A fost un șantier greu: condițiile de cazare la internatul liceului dure – curățenie îndoielnică, gândaci, toalete și dușuri comune într-o stare jalnică –, iar pe cetate arșită de foc la amiază. Însă rezultatele științifice obținute cât și atmosfera de profundă prietenie dintre membrii colectivului au făcut ca săpăturile de la Sucidava să constituie una dintre cele mai frumoase perioade din activitatea mea profesională. Așa că acum mi-au rămas în memorie doar măreția sitului, peisajul de

acolo și chiar întâmplările mai amuzante, din care aș aminti numai una. Spre sfârșitul fiecărei campanii chemam pe reprezentanții autorităților locale să vadă rezultatele obținute iar după terminarea lucrului îi invitam la o masă cu pește care se desfășura într-o atmosferă camaraderască, cum numai pe șantier poate fi întâlnită. La una dintre aceste mese, eu și un alt coleg am realizat că peștele nu era proaspăt. Iar după masă doar noi doi ne-am simțit rău, ceilalți n-au avut nimic și au făcut un haz nebun pe seama noastră căci, ziceau ei, periculos nu e să manânci pește stricat ci să-ți dai seama de asta.

Din păcate, din 2007 n-am mai putut veni la Sucidava, atât datorită obligațiilor mele de responsabil de șantier la Micia și Cumidava, cât mai ales din cauza faptului că instituția mea nu considera că are un beneficiu semnificativ din această colaborare.

În perioada următoare ne-am văzut mai rar, în general la sesiuni științifice. Astfel în toamna trecută m-am întâlnit cu Puiu la Craiova, la sesiunea Muzeului Olteniei. Acolo am vorbit ca și cum ne despărțisem doar de o zi, nu de mai mulți ani, ceea ce se întâmplă doar între prieteni adevărați, pe care depărtarea nu poate sa-i separe. Și chiar și acum avem în plan o altă colaborare științifică referitoare la echipamentul militar roman din Oltenia, care se va materializa în viitorul apropiat.

Draga Puiu, închei aceste câteva rânduri scrise din inimă cu ocazia împlinirii venerabilei dar încă frumoase vârste de 70 de ani cu urarea „La Mulți Ani” cu sănătate și forță de muncă. Și ne doresc amândorora ca să continuăm colaborarea noastră cât mai mult timp.

*Dr. Liviu Petculescu,
București*